

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதீராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 469)

Jun (1) / 2026

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவர்கள்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

பார்த்தசாரதி ஸ்ரீதரன்

உதவி: க்ருஷ்ணா ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....3
2. பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி (வ்யாக்யானம்).....18

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 434)

7-2-4. இட்ட கால் இட்ட கையளாய் இருக்கும்

எழுந்து உலாய் மயங்கும் கை கூப்பும்
கட்டமே காதல் என்று மூர்ச்சிக்கும்
கடல் வண்ணா கடியை காண் என்னும்
வட்ட வாய் நேமி வலங்கையா என்னும்
வந்திடாய் என்று என்றே மயங்கும்
சிட்டனே செழுநீர்த் திருவரங்கத்தாய்
இவள் திறத்து என் சிந்தித்தாயே

பொருள் - மிகுந்த துயரத்தினால் பரவசம் அடைந்தவளாக, இட்டு வைத்த இடத்திலேயே கிடக்கும் காலையும் கையையும் கொண்டவளாக உள்ளாள். அந்தத் துயரம் முற்றியதால் ஜூரம் வந்தவர்கள் போன்று குலைந்து எழுந்து உலவியபடி இருக்கிறாள். தொடர்ந்து மயங்குகிறாள். பின்னர் நேரத்தை உணர்ந்தவளாக, மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து, “அவன் வரக்கூடும்” என்று எண்ணித் தனது கைகளை குவித்து வணங்குகிறாள். அவன் வரவில்லை என்பதால், “காதலானது கஷ்டத்தையே தருகிறது” என்று வெறுத்து மூர்ச்சை அடைகிறாள். “தனக்குள்ளே அனைத்தையும் ஒதுக்கிக் காக்கின்ற, அளவற்ற ஸமுத்ரத்தின் இயல்பு கொண்டவனே! நீ எனக்குக் கொடியவனாக நின்றாய்”, என்கிறாள். “அடியார்களைக் காப்பதில் தயாராக அனைத்து திசைகளிலும் பார்த்தபடி உள்ள சக்கரத்தாழ்வானை வலது திருக்கரத்தில் கொண்டவனே”, என்கிறாள். இவ்விதம் புலம்பும்போது நடுவில் சற்று இளைப்பாறி, “திருக்கரமும் திருச்சக்கரமும் என வருவாய்” என்று பலமுறை கூறியபடி மயங்குகிறாள். இவ்விதம் இவளைத்

துயரத்தில் ஆழ்த்தி தண்டிக்கும்விதமான ஒரு பாவனையைச் செய்யும் திருவரங்கத்தில் உள்ளவனே! இவள் விஷயத்தில் நீ என்ன சிந்திக்கிறாய்?

அவதாரிகை – “உம்மையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாத இவள் திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென்?” என்கிறாள்.

விளக்கம் – “உன்னை அல்லாமல் பிழைப்பதற்கு வழியற்ற இவள் விஷயத்தில் நீ செய்தருள நினைத்தது என்ன?”, என்று திருத்தாயார் கேட்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் – (இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும்) இவளுக்கு நீர் உடம்பு கொடுக்க வேண்டா, இவளவயவங்கள் இவளதீநமாகப் பண்ணவமையும். “ஸகீபிர் ந்யஸ்த ப்ரகீர்ண பரதந்த்ரவிபாண்டுராங்கீ” என்று, தோழிமார் பொகட்டவிடத்தே கிடக்குமித்தனை. ஸ்வாதீநமல்லாமையாலே தோழிமாரிட்டு வைத்த காலும் கையுமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – (இட்ட கால் இட்ட கையளாயிருக்கும்) - இவளுக்கு நீ உனது திருமேனியைத் தரவேண்டும், இவளுடைய அவயவங்கள் இவளுக்கு அடங்கி நடப்பது போன்று செய்தலே போதுமானது. “யாரால் இட்ட கை, இட்ட கால்” என்பதற்கு விடை தருகிறார்; ஸகீபிர் ந்யஸ்த ப்ரகீர்ண பரதந்த்ரவிபாண்டுராங்கீ – தோழிகளால் இடப்பட்டு, பரந்து இருப்பதும், இவளுடைய கட்டுப்பாட்டில் இல்லாதவையும், மிகவும் வெளுத்திருப்பவையும் ஆகிய அவயவங்கள் கொண்டவள் - என்பதற்கு ஏற்ப, தோழிமார் இவளை எந்த நிலையில் கிடத்தினார்களோ அப்படியே கிடக்கிறாள். தனது கட்டுப்பாட்டில் இவளுடைய சரீரமும் அவயவங்களும் இல்லை என்பதால், தோழிமார்கள் வைத்த நிலையிலேயே காலும் கையும் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (எழுந்துலாய் மயங்கும்) அவியும் விளக்கு கிளர்ந்தெரியுமாப்போலே அடியற்ற வெழுச்சியும் அடியற்ற வுலாவுகையுமாயிரா நின்றது; அது கிளம்பின ஸமாந்தரத்திலே அவியுமாப்போலே மயங்கா நின்றாள். (கைகூப்பும்) உணர்த்தியில் தொழுமவளல்லள், மயங்கினாள் தொழாதிருக்க வல்லளல்லள், ஸாதந புத்த்யா தொழுமதில்லை; ஆற்றமையாலே வருமது தவிரமாட்டாள். (கட்டமே காதலென்று) ஸாதந புத்த்யா தொழுதாளாகில் “கட்டமே

காதல்” என்னக் கூடாதிறே. விசுலேஷத்தில் நலிவுக்குடலாகையாலே ப்ரேமம் தண்ணிதென்கிறாள்.

விளக்கம் – (எழுந்துலாய் மயங்கும்) - “இட்ட கால் இட்ட கை” என்று கிடக்கும் போது எழுந்து உலவுவது எப்படி என்பதைக் கூறுகிறார். அணையப் போகும் விளக்கானது பெரிதாக எரிவது போன்று, எந்தவிதமான பிடிப்பும் இல்லாத எழுச்சி மற்றும் எந்தவிதமான பிடிப்பும் இல்லாத உலவுதல் நடக்கிறது. அத்தகைய அக்னியானது கிளர்ந்து எழுந்தவுடன் அணைவது போன்று இவள் உடனேயே மயங்குகிறாள். (கை கூப்பும்) - விழித்திருக்கும்போது மட்டுமே தொழுதபடி உள்ளவள் அல்லள்; மயக்கம் அடைந்தபோதிலும், தனது பூர்வவாஸனையால் தொழாமல் இருப்பதில்லை. ஒரு ஸாதனமாக எண்ணித் தொழுவதில்லை, ஆற்றாமையால் வரும் அந்தத் தொழுதல் என்பதைத் தவிர்ப்பதில்லை. ஆனால் ஸாதனமாக எண்ணித் தொழுவதாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை தருகிறார். (கட்டமே காதல் என்று) - ஸாதன புத்தியால் தொழுதாள் என்றால் “காதல் என்பது கஷ்டமே” என்று கூறமாட்டாள் அல்லவோ? பிரிவு ஏற்படும்போது துன்பம் அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ளதால், காதல் என்பது தாழ்ந்ததே என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கடல்வண்ணா கடியை காணென்னும்) கடல் ஸகல பதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே யடக்கி, ஒன்றையொன்று நலியாதபடி நோக்குமாயிற்று; அப்படியே ஸர்வரஷகனான நீ நிர்க்கருணனானாய் என்னும். அன்றிக்கே, பிரிந்தார்க்குத் தரிக்க வொண்ணாத வடிவு படைத்த நீ காதுகனாகா நின்றாய் என்னும். (வட்டவாய் நேமி) “சங்கு சக்கரங்கள்” என்று சொல்லும் நிலையும் போச்சு. இப்போது கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும், அதினுடைய ஸந்நிவேசம் தீஸ்த்தமா யிருக்கிறபடி. பிடித்தவிடமெங்கும் வாயாய்க்கிடிரிப்பது, விரோதி போக்கப் பரிகரமின்றிக்கே யிருக்கிறாயன்றே.

விளக்கம் – (கடல்வண்ணா கடியை காணென்னும்) - வண்ணம் என்பதற்கு பாதுகாத்தல் அல்லது வடிவழகு என்பதாக இரண்டு பொருள்கள் கொண்டு, முறையே “கடல்” என்றும், “அன்றிக்கே” என்றும் தொடங்கி விளக்குகிறார். கடலானது அனைத்து பொருள்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டு, ஒன்றை ஒன்று துன்புறுத்தாதபடி பார்க்கவல்லதாக உள்ளது. அதனைப் போன்று அனைத்தையும் காப்பாற்றும் நீ, என் விஷயத்தில் க்ருபை செய்பவன் ஆனாய். (வட்டவாய் நேமி) – “சங்கு சக்கரங்கள்” என்று கூறி வந்த நிலையும் அகன்றது.

இவனைக் காணமுடியவில்லை என்றுள்ளபோது, “வட்டவாய்” என்று எப்படிக்கூறினாள் என்பதற்கு விடை தருகிறார். இப்போது கண்களால் காணலாம்படி இல்லை என்றாலும், முன்பு அவற்றைக் கண்டபோது புத்தியில் படிந்த அவற்றின் அமைப்பு அப்படியே இருக்கும் அல்லவோ? எங்கு நோக்கினாலும் வாயாக உள்ள சக்கரம். விரோதியைப் போக்க உதவி செய்பவர்கள் இன்றியே உள்ளாய் அன்றோ?

வ்யாக்யானம் - (வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும்) ஒருகால் “வந்திடாய்” என்றாலாறி யிருக்க வல்லளல்லளே. விடாய்த்தவன் தாஹம் சமிக்குந்தனையும் “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்னுமித்தனையிறே; அப்படியே, “வந்திடாய், வந்திடாய்” என்றுருவ அத்தையே சொல்லும்; மற்றொன்றறியாள். (மயங்கும்) வாஸநையே உபாத்யாயராகச் சொல்லுமத்தனை. (என்றென்றே) வெண்கல த்வநிபோலே சொல்லுக்குச் சொல் ஓய்கிறபடி. (சிட்டனே) சிட்டன் திருமாலென்றபடி, பிராட்டி விஷயத்திலே வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்னுதல்; பிராட்டியைத் தன்பக்கலிலே பித்தாக்கித் துடிக்கப் பண்ணுமவனென்னுதல், உம்முடையபடி சால அழகிதாயிருந்தது. உம்மைப் போலே சில சிஷ்டர்களமைந்திருந்ததிறே அபலைகள் குடி கெடுகைக்கு, அழகிதாக ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராயிருந்தீர். ப்ரஹ்மஹத்யைகளைப் பண்ணிப் பூணூல் வெளுக்க விட்டுக் கையிலே பவித்ரத்தையுமிட்டு ஓத்துச் சொல்லித் திரிவாரைப் போலேயிருந்ததி உம்முடையபடி.

விளக்கம் - (வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும்) - “என்றென்றே” என்ற அடுக்குத்தொடருக்கான காரணம் கூறுகிறார்; “வந்திடாய்” என்று ஒருமுறை மட்டுமே கூறிவிட்டு, அதன் பின்னர் பொறுமையுடன் இருக்கவல்லவள் அல்லள். தாகம் எடுத்த ஒருவன், தனது தாகம் தீரும்வரை “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்று கூறியபடியே இருப்பான்; இதனைப் போன்றே இவளும் “வந்திடாய், வந்திடாய்” என்று கூறியபடியே இருப்பான்; வேறு எதனையும் அறியாள். (மயங்கும்) - வாஸநையை மட்டுமே ஆசானாகக் கொள்கிறாள். (என்றென்றே) - வெண்கல பாத்திரத்தின் ஒலி போன்று சொல்லுக்குச் சொல் ஓய்ந்தபடி உள்ளாள். (சிட்டனே) - ஸ்ரீக்கு இஷ்டமானவன் என்று கொண்டு சிட்டன் என்கிறார். பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் ஆழ்ந்த மயக்கம் கொண்டவன். அல்லது பெரியபிராட்டியாரைத் தன் விஷயத்தில் பித்தாக்கி, அவளைத் துடிக்கும்படிச் செய்பவன் என்றும் கொள்ளலாம். அல்லது “சிட்டன்” என்பதற்கு “சிஷ்டன் - நல்ல ஒழுக்கம் கொண்டவன்”

என்பதாகப் பொருள் கொண்டு, வெறுத்து வேறு ஒரு பொருள் கூறுகிறாள்; “உமது விதங்கள் மிகவும் நன்றாக உள்ளது. உம்மைப் போன்று சில சிஷ்டர்கள் அமைந்தார்களே இவளைப் போன்றுள்ள அபலைகளுடைய குடியைக் கெடுப்பதற்கு! அழகான கடாசுஷத்தை நீவிர் மிகுதியாகவே கொண்டுள்ளீர்!”, என்று வெறுத்துக் கூறுகிறாள். இதனைக் கேட்ட ஸ்ரீரங்கநாதன், “கடாசுஷம் இல்லாதவன் என்று நம்மை ஏன் வெறுக்கவேண்டும்? நம்முடைய வடிவத்தை பார்த்தாலே நாம் கடாசுஷம் மிக்கவன் என்பது அறியலாம் அல்லவோ?” என்றான்; இதற்குத் திருத்தாயார் விடை தருகிறார்; “ப்ரஹ்மஹத்தி தோஷம் செய்துவிட்டு, பூணூலை வெண்மையாகக் கொண்டு, கையில் பவித்திரத்தையும் தரித்துக் கொண்டு, வேதங்களைக் கூறியபடி வருபவர்கள் போன்று உமது விதம் உள்ளது”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (செழுநீர்த் திருவரங்கத்தாய்) ச்ரமஹரமான நீரையுடைய கோயில். தண்ணீர்ப்பந்தலிலே காதுகரொதுங்கினவோ பாதியாகாதே நீர் இவ்வூரின் சாய்ந்ததும், (இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாயே) ஸர்வஜ்ஞனுக்கும், இவளுக்கு ஓடுகிற தசைக்குப் பரிஹாரம் சிந்திக்க வேணுமென்றிருக்கிறாள் திருத்தாயார் தெளிவிருக்கிறபடி. “அவன் நினைவே கார்யமாய்த் தலைக்கட்டுவது” என்று அவனைக் காலைக் கட்டிக் கேட்கிறாள். “ச்ரேயோத்யாயதி கேசவ:” என்று அநுகூல விஷயத்தில் சித்திப்பானும் அவனிறே. இங்ஙனே மநோரதமாயே போமித்தனையோ, நிர்ணயாந்தமாகக் கடவதன்றே.

விளக்கம் - (செழுநீர்த் திருவரங்கத்தாய்) - களைப்பைப் போக்கும்படியான திருக்காவேரியின் நீர் கொண்ட கோயில். ஸ்ரீரங்கநாதன் திருத்தாயரிடம், “நாம் கடாசுஷம் இல்லாதவன் என்றால் பரமபதத்திலேயே இருந்திருப்போம் அல்லவோ? இங்கு திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வந்து சாய்ந்து கிடப்பதைக் கண்ட பின்னர், ‘இவன் கடாசுஷம் மிக்கவன்’ என்று அனைவரும் அறிவார் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்குத் திருத்தாயார், “தண்ணீர்ப்பந்தலில் ஒரு கொலைஞன் வந்து தங்கியது போன்று அல்லவோ நீவிர் இந்த ஊரில் வந்து சாய்ந்து கிடப்பது உள்ளது?”, என்றான். (இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாயே) - “என் செய்கிறாய்” என்று கேட்காமல், “என் சிந்தித்தாய்” என்று ஏன் கேட்க வேண்டும் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; அனைத்தும் அறிந்தவனாக அவன் உள்ளபோதிலும், இந்த மகளுடைய நிலைக்கான பரிகாரம் குறித்து அவன் சிந்திக்கவேண்டும் என்று திருத்தாயார்

நினைக்கிறார்; இதுவே இந்தத் திருத்தாயாருடைய சிந்தனையாகவும் உள்ளது. “அவனுடைய நினைவு என்பதே இங்கு கார்யமாக நிறைவேறி முடிக்கவேண்டும்” என்று அவனைக் கால்கட்டி கேட்கிறாள். ஆனால் அவன் இவ்விதம் சிந்திப்பானோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் “ச்ரேயோத்யாயதி கேசவ: - தன்னை அண்டியவர்களுக்கு ஏற்படும் உயர்வையே கேசவன் எண்ணுகிறான்” என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் சிந்தித்தபடியே உள்ளான். “இவ்விதம் சிந்தித்தபடியே இருப்பாயோ? இவள் விஷயத்தில் தீர்மானமாகச் செய்யவேண்டும்”, என்கிறாள்.

7-2-5. சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கை கூப்பும்
 திருவரங்கத்து உள்ளாய் என்னும்
 வந்திக்கும் ஆங்கே மழைக் கண்ணீர் மல்க
 வந்திடாய் என்று என்றே மயங்கும்
 அந்திப் போது அவுணன் உடல் இடந்தானே
 அலை கடல் கடைந்த ஆர் அமுதே
 சந்தித்து உன் சரணம் சார்வதே வலித்த
 தையலை மையல் செய்தானே

பொருள் - அந்திப்பொழுது என்பதான ஒரு சிறப்பான காலத்தில் அஸுரனாகிய இரண்யனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்தவனே! அலை மிகுந்த ஸமுத்திரத்தைக் கடைந்த எல்லையற்ற இனிமையானவனே! இவ்விதம் காலம் மூலம் ஏற்படும் கட்டுப்பாடு, விரோதிகள் ஏதும் இல்லாத நிலை, மிகவும் கடினத்துடன் செய்யவேண்டிய செயல் ஆகியவை ஏதும் இல்லாதபடி, “உனது திருமேனியுடன் சேர்ந்து நிற்கவேண்டும், உனது திருவடிகளையே சேர்ந்து அனுபவிக்கவேண்டும்” என்று உறுதி கொண்ட இந்தப் பெண் பிள்ளையின் மதியைக் கெடுத்தவனே! முன்பு, உன்னுடன் கலந்ததையே இவள் சிந்தித்தபடி உள்ளாள். அது அப்போது முழுமையாகக் கைகூடப்பெறாமையால் அறிவற்று நிற்கிறாள்; ஒருவிதமாகத் தேற்றிக் கொள்கிறாள். அப்போது நீ வந்தாய் என்று எண்ணிக் கைகளைக் குவிக்கிறாள்; “திருவரங்கம் பெரியகோயில் கண்வளர்பவனே” என்று அழைக்கிறாள். அந்த வடிவழகை எண்ணித் தலையால் வணங்குகிறாள். அப்போது வராமல் உள்ளதால், அங்கேயே இருந்து, மழை போன்று கண்களில் நீர் மல்க “வருவாயாக” என்று பலமுறை அழைத்து மயங்குகிறாள்.

அவதாரிகை - “இவளுக்கு ப்ரதிஷ்டணம் பேதித்து ஒன்றோடொன்று சேராத வருகிற அவஸ்தா பேதங்களை அறிவித்து, இவளை இப்படி படுத்துகை உம்முடைய நீர்மைக்குப் போருமோ” என்கிறாள்.

விளக்கம் - இவளுக்கு ஒவ்வொரு நொடியிலும் மாறுபாடுகள் அடைந்து, ஒன்றுக்கொன்று சேராமல் வரும் பல்வேறு நிலைகளில் உள்ள வேறுபாடுகளை எடுத்துரைத்து, “இவளை இவ்விதம் செய்தல் உனது நீர்மைக்கு ஏற்குமோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிந்திக்கும்) உம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் உம்மோட்டைக் கலவியையும் நினைக்கும். முன்பு இவ்வநுஸந்தாநமும் இன்றிக்கே யாயிற்றிருந்தது; மோஹத்தோபாதி இதுவும் ஒரு விக்ருதியாயிருக்கிறபடி. (திசைக்கும்) அப்போதே காணப் பெறாமையாலே மோஹிக்கும். (தேறும்) ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கந் தேறாநின்றாள். இதுதானும் பயாவஹமாயிருக்கிறதாயிற்று; மோஹம் செல்லாநிற்க, அபேக்ஷிதம் பெற்றாரைப் போலே தேறுகை பயாவஹமிறே. சரமதசையில் பிறக்கும் தெளிவுக்கும் அஞ்சவேணுமே. உய்ந்தபிள்ளை பாடும்போது, “கெட்டேன், இவள் ‘தேறும்’ என்பதே” என்று சீயரருளிச் செய்வராம்.

விளக்கம் - (சிந்திக்கும்) - உனது அழகு முதலானவற்றையும், உன்னுடனான சேர்க்கையையும் எண்ணியபடி உள்ளாள். “இப்படிப்பட்ட நினைவுகளானவை ஒவ்வொரு நொடியும் மாறியபடி உள்ளதோ?” என்பதற்கு விடை தருகிறார்; முன்பு இத்தகைய எண்ணங்கள் இல்லாமல் இருந்தன; மோகம் போன்றே இதுவும் ஒரு வேறுபாடாகவே உள்ளது. (திசைக்கும்) - அப்போதே காண இயலாமையால் மயக்கம் அடைகிறாள். (தேறும்) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி தெளிவு அடைகிறாள். ஆனால் இப்படித் தெளிவது நன்மையே அல்லவோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; இப்படி இவள் செய்வது அச்சத்தை ஏற்படுத்துகிறது; மயக்கத்தின் காரணமானது விலகாமல் உள்ளபோது, விரும்பியதை அடைந்தவர்கள் போன்று தெளிவடைதலானது அச்சத்தை ஏற்படுத்தும் அல்லவோ? அந்திமகாலத்தில் பிறக்கின்ற தெளிவிற்கும் அச்சம் கொள்ளவேண்டும் அல்லவோ? இவ்விதம் தெளிவடைதல் என்பது அச்சத்திற்குக் காரணமாகிறது என்பதற்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார்; இந்தப் பாசுரத்தை உய்ந்தபிள்ளை

பாடும்போது கேட்ட நஞ்சீயர், “கெட்டேன். இவள் தேறும் என்று கூறுவதே எனக்கு அச்சமாக உள்ளது” என்பாராம்.

வ்யாக்யானம் - (கைகூப்பும்) இது இவளுக்குப் ப்ரக்ருதி. கீழே “மயங்கும் கைகூப்பும்” என்றது; இங்கே “தேறும் கைகூப்பும்” என்றது; அல்லாதன ஸஞ்சாரியாய்ச் செல்லாநிற்க, இது ஒன்றும் ஸ்த்திரமாய்ச் செல்லாநிற்கும்; ஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே. “நித்யாஞ்ஜலிபுடா:” என்னக்கடவதிறே. மோஹத்திலும் உணர்த்தியிலும் ஸத்தையுண்டே; “வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்” என்றதிறே நிலைநின்ற ஸ்வரூபம். அநுவர்த்தமாநமானதிறே பரமார்த்தமாவது.

விளக்கம் - (கைக்கூப்பும்) - இது இவளுடைய இயல்பாகும்; இவ்விதம் இயல்பாக உள்ள விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்; முன்பு “மயக்கும் கைகூப்பும்” என்றாள்; இங்கு “தேறும் கைக்கூப்பும்” என்கிறாள்; மற்ற அனைத்து செயல்களும் மாறியபடி உள்ளபோது, இத்தகைய “கைகூப்புதல்” என்பது மட்டுமே நிலையாக உள்ளது; இதன் காரணம், இது ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்தது என்பதால் ஆகும். இவ்விதம் ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்துள்ளதால், அஞ்ஜலியானது நித்யமே ஆகும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; மோசஷதர்மத்தில் - நித்யாஞ்ஜலிபுடா: - எப்போதும் அஞ்ஜலி செய்தபடி உள்ளவர்கள் - என்பது காண்க. இதற்கான காரணம், மயக்கத்திலும் தெளிவிலும் இருப்பு என்பது உண்டு அல்லவோ? இதன் பயன் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்; திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம் - என்பது அல்லவோ நிலையான ஸ்வரூபமாக உள்ளது? எப்போதும், அனைத்து நிலைகளிலும் தொடர்ந்தபடி உள்ளது அல்லவோ உண்மையானது ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - (திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்) “பெருமாளேயென்னும்” என்று சீயர். அவ்வூரில் ஸம்பந்தங் கொண்டு போலே காணும் அவரையும் விரும்பிற்று. (வந்திக்கும்) “திருவரங்கத்துள்ளாய்” என்றது நெஞ்சிலே வடிம்பிட்டு “ஒரு முகமே, முறுவலே, ஒரு வளையமே” என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணா நின்றாளென்னுதல்; பக்நாபிமாநையாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து கிடக்குமென்னுதல். (ஆங்கே) அவ்வஸ்தையிலே; (மழைக்கண்ணீரித்யாதி) குளிர்ந்த கண்ணீர் மல்க, வந்திடாயென்றென்று சொல்லி, அச்சொல்வோடே யறிவுகெடும்.

விளக்கம் – (திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும்) – “பெருமாளே என்று கூறுவாள்” என்று நஞ்சீயர் உரைப்பார். “பெருமாளே” என்பதே இங்கு பொருள் என்று கொண்ட பின்னர் “திருவரங்கத்துள்ளாய்” என்று கூறவேண்டுமோ என்பதற்கு விடை தருகிறார். இந்த ஊரின் ஸம்பந்தம் கொண்டு அவனை விரும்பியது போன்றதாகும். (வந்திக்கும்) – “திருவரங்கத்தில் உள்ளாய்” என்று நெஞ்சிலேயே தூண்டப்பட்டவனாக, “ஒரு அழகான திருமுகமே, புன்முறுவலே, அழகான துளசிமாலையே” என்று பலவாறு துதித்தபடி உள்ளாள். அல்லது தன்னைப் பற்றிய சிந்தனைகள் அனைத்தையும் இழந்தவளாக, அவன் திருவடிகளில் விழுந்து கிடப்பாள். (ஆங்கே) - அப்படிப்பட்ட நிலையிலேயே. (மழைக்கண்ணீர் இத்யாதி) – குளிர்ந்த கண்ணீருடன் கூடியவளாக “வந்திடாய்” என்று கூறி, அந்தச் சொல்லுடன் தனது அறிவும் மயங்கி நிற்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் – “நினைத்த போதாக வரப்போமோ?” என்ன, (அந்திப்போது) “மத்தஸ் ஸர்வமஹம் ஸர்வம்” என்று தெளிந்திருப்பார்க்கோ உதவலாவது? அறிவு கெடுவார்க்கு உதவலாகாதே? அவன் வரத்துக்கு விருத்தமாயிருப்பதொரு காலத்திலே, ஆஸூர ப்ரக்ருதியாயிருக்கிற அவுணனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்து பொகட்டிலையோ? தமப்பன் பகையானாலோ வுதவவாவது? நீர் பகையானா லுதவலாகாதோ? இவ்வளவில் உதவாமைக்கு மேற்படப் பகையில்லையிறே. “அது ஒருகால் சிறுக்கனுக்கு உதவினமையுண்டு. அது தப்பிற்றிறே”யென்ன; பின்போ நீயுதவாவது? (அலைகடல் கடைந்த) ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கும் அகப்படக் கடலைக் கடைத்து கொடுத்திலையோ? உன்னைக் கொண்டு ஒரு ப்ரயோஜநங் கொள்வார்க்கோ உதவலாவது? உன்னையே “ப்ரயோஜம்” என்றிப்பார்க்கு உதவலாகாதோ?

விளக்கம் – ஆனால், இவள் நினைத்தபோது அவன் வருவானோ என்பதற்கு விடை தருகிறாள்; (அந்திப்போது) - ப்ரஹ்லாதனுக்காக ஹிரண்யனுடைய உடலைப் பிளந்தான் என்று விவரித்து, அதனைக் கூறும் திருத்தாயாருடைய நிலையை வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “மத்த” என்று தொடங்கி காணப்படும் மூன்று வாக்கியங்களில் கூறுகிறார். ஸ்ரீவிபு. (1-99-58) - மத்தஸ் ஸர்வமஹம் ஸர்வம் - அனைத்தும் என்னிடமிருந்தே உண்டானது - என்று தெளிந்த அறிவு கொண்ட ப்ரஹ்லாதன் போன்றவர்களுக்கு உதவவேண்டுமோ? அத்தகைய அறிவில்லாதவர்களுக்கு உதவக்கூடாதா? தந்தை பகையானால் மட்டுமே நீ

சென்று உதவுவாயா? நீயே பகையாக இருந்தால் உதவ மாட்டாயா? ஆனால் இவன் இந்த நாயகிக்குப் பகையோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்த நிலையில் இவளுக்கு உதவாமல் இருப்பதைக் காட்டிலும் மேலான பகை ஏதும் இல்லை! இதனைக் கேட்ட அவன், “அது ஒருமுறை ஒரு சிறுவனுக்காகச் செய்த உதவியாகும். அதன் விளைவாக அவன் உயிர் பிழைத்தான் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்குத் திருத்தாயார் பதில் கூறுகிறாள்; அதன் பின்னர் நீ யாருக்கும் உதவி செய்ததில்லையா? (அலைகடல் கடைந்த) - மற்ற பயன்களை எதிர்பார்ப்பவர்களுக்குக் கூட, நீ கடலைக் கடைய உதவினாய் அல்லவோ? உன்னைக் கொண்டு தங்களுடைய ப்ரயோஜனத்தை அடைய எண்ணுபவர்களுக்கு மட்டுமே நீ உதவுவாயா? உன்னையே ப்ரயோஜனம் என்று கொள்பவர்களுக்கு உதவமாட்டாயா?

வ்யாக்யானம் - (ஆரமுதே) இவருடைய அம்ருதத்தைக் கொண்டாயிற்று அவர்கள் கடல் கடைந்தது. (சந்தித்து இத்யாதி) உன்னைக் கிட்டித் திருவடிகளைச் சாரவேனுமென்று வ்யவஸிதையாயிருக்கிற இவளை இப்படி யறிவு கெடுப்பதே! அன்றிக்கே, உன்னைக் கிட்டி ஸந்நிதியிலே முடியுமித்தனையென்று ப்ராணனை தரித்திருக்கிறவளை என்னுதல். “தாவத்த்யஹம் தூதஜிஜீவிஷேயம்” என்று காணும் இருக்கிறது. (மையல் செய்தானே) உம்மை யாசைப்பட்டவளுக்கும் மயக்கமேயோ பலித்துவிட்டது.

விளக்கம் - (ஆரமுதே) - இவனுடைய அமிர்தத்தைக் கொண்டு அல்லவோ அவர்கள் கடலைக் கடைந்தது! (சந்தித்து இத்யாதி) - “உன் சரணம் சார்வதே” என்பதற்கு இரண்டுவிதமான கருத்துக்கள்; முதல் கருத்தில் “சரணம் சேர்தல்” என்பது கலவியைக் குறிக்கும்; இரண்டாவது கருத்தில் “சரணம் சேர்தல்” என்பது முடிதல் என்பதைக் குறிக்கும். உன்னை அண்டி வந்து உனது திருவடிகளைச் சேரவேண்டும் என்று உறுதி பூண்டுள்ள இவளை, இவ்விதம் அறிவு கெடும்படிச் செய்கிறாயே! அல்லது உன்னை அண்டி நின்று உனது அருகில் முடியவேண்டும் என்று தனது ப்ராணனைத் தரித்துள்ளவள்; இவ்விதம் தரித்தவர்கள் உண்டோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் ஸுந்தரகாண்டம் (36-30) - தாவத்த்யஹம் தூதஜிஜீவிஷேயம் - என்னை அழைத்துச் செல்ல எத்தனை காலம் முயற்சி உள்ளதோ அதுவரை நான் உயிருடன் காத்திருப்பேன் - என்பதாகும். (மையல் செய்தானே) - உம்மைக் குறித்து ஆசை கொண்டவளுக்கு மயக்கம் அல்லவோ பலனாக வந்தது என்பாள்.

7-2-6. மையல் செய்து என்னை மனம் கவர்ந்தானே என்னும்
மா மாயனே என்னும்
செய்ய வாய் மணியே என்னும் தண் புனல் சூழ்
திருவரங்கத்து உள்ளாய் என்னும்
வெய்ய வாள் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில் ஏந்தும்
விண்ணோர் முதல் என்னும்
பைகொள் பாம்பு அணையாய் இவள் திறத்து அருளாய்
பாவியேன் செயற்பாலதுவே

பொருள் – “உனது பவ்யமான இயல்பு மூலம் என்னை மயக்கி எனது நெஞ்சத்தைக் கவர்ந்தவனே”, என்கிறாள். “இவ்விதம் மயங்க வைப்பதற்காக எண்ணற்ற வியக்க வைக்கும் லீலைகள் செய்தவனே” என்கிறாள். “பவ்யமான தன்மையை வெளிப்படுத்துவதான சொற்கள் மூலம் துடித்தபடி உள்ள சிவந்த வாயைக் கொண்ட மாணிக்கமே” என்கிறாள். “உன்னை அடைந்து எனது தாபம் தீர்வதற்கு ஏற்றபடியாகக் குளிர்ந்த நீரைக் கொண்ட திருவரங்கம் பெரியகோயிலில், அருகில் உள்ளவனே” என்கிறாள். “வாள், கதை, சங்கு, சக்கரம், வில்” ஆகிய ஐந்து ஆயுதங்களை, காப்பாற்றும் காலதாமதம் பொறுக்காதவர்கள் போன்று எப்போதும் தயாராக ஏந்தியபடி நின்று, அந்த வடிவழகை நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, அவர்களுடைய இருப்பிற்குக் காரணமாக உள்ளவனே”, என்கிறாள். உனது திருமேனியின் ஸ்பர்சம் காரணமாக நன்கு விரிந்த பணங்களைக் கொண்டவனும், தனது ஜாதிக்கு ஏற்ற மென்மை குளிர்ச்சி நறுமணம் ஆகியவற்றைக் கொண்டவனும் ஆகிய ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகக் கொண்டவனே! நீ இவ்விதம் படுக்கையில் நன்கு கிடந்து சயனிக்க, தரையில் கூட படுப்பதற்கு இயலாமல் உள்ள இவள் விஷயத்தில், இவ்விதம் இவளுடைய நிலையைக் காணும்படியாகப் பாபம் செய்த நான் என்ன செய்யவேண்டும்? இந்த விதத்தை நீயே அருளிச்செய்யவேண்டும்.

அவதாரிகை – “இவன் இவ்வளவு ஆபந்தையாயிருக்க, இவளார்த்தி தீர்த்து அருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்னுடைய கர்மவிபாக”மென்கிறாள்.

விளக்கம் – “இவள் இத்தகைய ஆபத்தான நிலையில் உள்ளபோதிலும் அவன் இவளுடைய துயரத்தைப் போக்கி அருளாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் எனது பாபங்களே ஆகும்”, என்று திருத்தாயார் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மையல் செய்து) உணர்த்தியுண்டாகில் நெஞ்சிழிவாள்காணும். எதிரிகளுடைய அநவதாநம் பார்த்திருந்து அவர்கள் கோட்டை கொள்ளுவாரைப்போலே. (என்னை) கடலைத் தறை கண்டானென்னுமாப்போலே. (மனங் கவர்ந்தானே) புழுகூற்றிச் சட்டம் பொகடுவாரைப்போலே. (மையலித்யாதி) கொன்று கிழிச்சீரை யறுப்பாரைப் போலே.

விளக்கம் - (மையல் செய்து) - இவள் மயக்கம் தெளிந்தால், நெஞ்சு இளகியபடி உள்ளாள். இவளுடைய மயக்கத்தைத் தெளிய வைத்து இவளுடைய நெஞ்சத்தை உருக்கியதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார்; தகுந்த நேரம் பார்த்து பகைவர்களுடைய கோட்டையைக் கைப்பற்றுவது போன்று ஆகும். (என்னை) - கடலின் தரையைக் கண்டவன் போன்று, (மனம் கவர்ந்தானே) - எனது மனதைக் கவர்ந்தான் என்கிறாள்; சரீரத்தை விடுத்து, அதன் சாரமாக உள்ள மனதைக் கவர்ந்ததற்கு உதாரணம் கூறுகிறார்; மரச்சட்டத்திற்கு புழுகு என்னும் வாசனை திரவியம் இடுவது போன்று ஆகும். (மையல் இத்யாதி) - மயக்கத்தை உண்டாக்கி நெஞ்சத்தைக் கவர்ந்ததற்கு உதாரணம் கூறுகிறார்; கொலை செய்து கொள்ளையடிப்பது போன்று ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (மாமாயனேயென்னும்) மையல் செய்த ப்ரகாரங்கள். கலக்கிற ஸமயத்தில் தாழ நின்று கையைக் காலைப் பிடித்துப் பரிமாறின பரிமாற்றங்காணும் இவள் நெஞ்சில் பட்டுக் கிடக்கின்றது. ஸ்வதஸ்ஸித்தமான மேன்மை போலல்லவாயிற்று ப்ரணயிதவத்தாலே தாழ நின்ற நிலை. ஸம்ச்லேஷ தசையில் ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே என்னும். (செய்யவாய் மணியே யென்னும்) இதுவும் அந்த மாயங்களிலே யொன்று. தைர்யபங்கம் பிறந்து “நான் உன் சரக்கன்றோ?” என்று சொல்லுகிறபோதை அதரத்தில் பழுப்பு. “ஸவிலாஸஸ்மிதாதாரம்” என்னக்கடவதிறே. (மணியே) புஷ்பம் விகஸிதமாம்போது எங்குமொக்க ஒரு செவ்வி பிறக்குமாபோலே ஸ்மிதம் பண்ணுகிறபோது வடிவிலே எங்குமொக்க ஒரு செவ்வி பிறந்தபடி. (தண்புனல்) ஸ்மிதத்தில் குளிர்ந்திபோலே காணும் ஊரில் குளிர்ந்தியும். அவ்வாயில் குளிர்ந்திபோலே காணும் இவ்வாயில் குளிர்ந்தியும்.

விளக்கம் - (மாமாயனே என்னும்) - மயக்கிய விதங்கள். இவளுடன் கலந்து நிற்கும் நேரங்களில் தாழ நின்று இவளுடைய கைகளையும் கால்களையும் பிடித்த செயல்கள் அல்லவோ இவளுடைய நெஞ்சத்தில் தைத்து நிற்கிறது! காதல் ஏற்படும்போது இவ்விதம் தாழ நிற்கும் நிலையானது இயல்பான நிலை அல்ல

அல்லவோ? அவ்விதம் சேரும்போது வியப்படைய வைக்கும் செயல்கள் செய்தபடி உள்ளவனே என்கிறாள். (செய்யவாய் மணியே என்னும்) - இதுவும் அவன் செய்யும் மாயங்களில் ஒன்றாகிறது; தைரியத்திற்குக் குறைவு ஏற்பட்டு, “நான் உனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ளவன் ஆகிறேன்” என்று கூறும்போது உதடுகளில் ஏற்படும் பழுப்பு, அல்லது புன்னகை செய்யும்போது ஏற்படும் சிவப்பு என்பதாக வேறு ஒரு கருத்தையும் ஒரு ப்ரமாணத்தால் கூறுகிறார்; ஸ்ரீவிபு. (5-17-21) ஸவிலாஸஸ்மிதாதாரம் - அழகான புன்னகை கொண்ட திருமுகத்தாமரை உடையவன் - என்பது காண்க. (மணியே) - மலர் ஒன்று மலரும்போது அதன் அனைத்து பகுதிகளும் ஒரே போன்று செவ்வி ஏற்படும் நிலை. (தண் புனல்) - புன்னகையில் ஏற்படும் குளிர்ச்சி போன்றே ஊரில் உள்ள குளிர்ச்சியும் உள்ளது. அவன் உள்ளத்தில் ஏற்படும் குளிர்ச்சி போன்று வெளியிலும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (வெய்யவாளித்யாதி) திவ்யாயுதங்கள் எதிரிகளையழிக்கைக்கு உடாயிருக்குமாப்போலே காமிநிகளை யழிக்கைக்கும் உடலாலிருக்குமிநே. உகப்பாரையும் உகவாதாரையும் ஒக்கத் தோற்பிக்குமவை. முன்னே கைகண்டு வைக்கிறவையினே. காணவே எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படியான, திவ்யாயுதங்களை தரித்திருக்கிற நீ என் விரோதிகளைப் போக்கி முகம் காட்டாதொழிவதே. (விண்ணோர் முதலென்னும்) திவ்யாயுதங்களோட்டைச் சேர்த்தியால் வந்த அழகைக் காட்டி நடத்த, அதுவே ஜீவநமாகவாயிற்று அக்காடு கிடப்பது. இல்லேயாகில், அங்கே வினையுண்டாய் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறானன்றே.

விளக்கம் - (வெய்யவாளித்யாதி) - காதலியானவள் தனது காதலனுடைய அவயவங்கள் குறித்துக் கூறாமல், ஆயுதங்களைக் கூறுவது ஏன் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; திவ்யமான ஆயுதங்களானவை எதிரியை அழிப்பதற்கு உதவியாக உள்ளது போன்று, காதலிகளை அழிப்பதற்கும் உதவியாக உள்ளதால் ஆகும்; அதாவது அவனை விரும்புபவர்கள் மற்றும் விரும்பாதவர்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி அனைவரையும் ஒரே போன்று தோற்கடிக்கவல்லவை அல்லவோ? அதாவது தங்கள் மேன்மை மற்றும் அழகால் இருவரையும் அழிக்கின்றன. ஆயுதங்களில் இவள் ஈடுபடுவதற்கு, இவள் இவற்றைக் குறித்து அறிந்தது எப்படி என்ற கேள்விக்குப் பதில் கூறுகிறார்; "கைக்கொண்டு வைக்கிறவை" என்பதற்கு இரண்டு பொருள்; அனுபவித்தவை என்றும், கையில் கண்டு வைத்தவை என்றும் இரண்டு பொருள்கள்; இதன் மூலம் இவள் அறிந்தாள். இந்த ஆயுதங்களை பார்த்த நேரத்திலேயே உனது விரோதிகள் மண்ணைக் கவ்வும்படிச் செய்யும் நீ, எனது

விரோதிகளை விலக்கி, உனது திருமுகம் காண்பிக்காமல் உள்ளது ஏன்? திவ்யமான ஆயுதங்களுடைய சேர்த்தியால் அந்த அழகை காண்பித்து நியமித்து வழி நடந்த, அதுவே அவனுடைய பரமபத வாழ்க்கை என்று ஆயிற்று. இதற்காகவா அங்கு அவன் தங்கியபடி உள்ளான் என்றால், இவ்விதம் இல்லையெனில், வினை காரணமாக அவன் அங்கு உள்ளான் என்று கூறமுடியாது அல்லவோ? அவ்விதம் அவன் அங்கு இல்லை அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (பைகொளித்யாதி) ஸ்மிதத்தோடு, திவ்யாயுதங்களோடு, நித்யவியூதி யுக்தனாயிருக்கிற இருப்போடு, திருவநந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தருளினத்தோடு வாசியற எல்லாம் உத்தேசமாயிருக்கிறதாயிற்று. பகவத் ஸ்பர்சத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே விகலிதமான பணங்கையுடையனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனே! தனிப்படுக்கையிலே சாய்வதே நீர், இவள் தறைக்கிடைக்கிடக்க. (இவள் திறத்தருளாய்) படுக்கையில் சேர்த்தி பெறாவிட்டால், நாட்டுக்குப் பண்ணும் அருளுமின்றிக்கே யொழியவேணுமோ? (இவள் திறத்து) பாடோடிக் கிடக்கிற இவள் திறத்து. (அருளாய்) அருள்கொள்வார் தேட்டமான நீ, அருள்பெறில் ஜீவிக்குமிவளை இப்படி தறைக்கிடைக்கிடக்க விட்டுவைப்பதே! (பாவியேன்) நீரருளதவராயல்ல; இவள் அது பெறாவிடில் ஜிவிப்பாளாயல்ல; இதுக்கடி நான் பண்ணின பாபமிறே. “மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாலீத்” என்னுமாப்போல, (செயற்பாலது) என்னுடைய செயலிடத்தது அருளாமைக்கு அடி; இவள் பக்கலிலும் குறையில்லை, உம்முடைய பக்கலிலும் குறையில்லை, இருவருமான சேர்த்தி பெறவிருக்கிற என் பாபமிறே இதுக்கு ஹேது.

விளக்கம் - (பைகொள் இத்யாதி) - புன்னகையுடன், திவ்ய ஆயுதங்களுடன் நித்யவியூதியைக் கொண்டவனாக, ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தபடி உள்ளவனாக என்பதாக உள்ள பலவும், எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, அனைத்துமே அடையத்தக்க இலக்காக இவன் இருப்பதற்குப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளன. பகவானுடைய திருமேனி ஸ்பர்சம் காரணமாக ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியால் பரந்து விரிந்த பணங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாக கொண்டவனே! இவள் இவ்விதம் தரையில் கிடக்கும்போது நீவிர் தனியாக ஒரு படுக்கையில் சாய்ந்து கிடப்பதோ? (இவள் திறத்து அருளாய்) - “அருளாய்” என்பதற்கு “அருள்வதில்லை” என்று பொருள்; அதாவது படுக்கையில் சேர்த்தி கிட்டவில்லை என்றால், உலகினருக்குச் செய்யும் க்ருபையும் இல்லாமல் தவிர்க்க வேண்டுமோ? (இவள்

திறத்து) - இவ்விதம் துக்கத்துடன் உள்ள இவள் விஷயத்தில். (அருளாய்) - உனது க்ருபையை எப்போதுமே விரும்பி ஏற்பவர்களுக்கு விருப்பமான நீ, அத்தகைய க்ருபை கிடைத்தால் மட்டுமே உயிர் தரிக்கும் இவளை, இவ்விதம் தரையில் கிடக்கும்படிச் செய்கிறாயே! (பாவியேன்) - நீ அருளாதவன் அல்லன், இவள் அத்தகைய அருள் பெறாதபோது பிழைத்திருப்பவள் அல்லள்; இத்தகைய நிலைக்குக் காரணம் நான் செய்த பாபம் அல்லவோ? இதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; அயோத்யாகாண்டம் - மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத் - பரதாழ்வான், “எனது பாபமே இதற்குக் காரணமாயிற்று”, என்றான் - என்பது காண்க. (செயற்பாலது) - எனது கர்மமே இவ்விதம் கடாசஷம் கிட்டாமைக்குக் காரணம்; இவள் விஷயத்திலும் குறை இல்லை; உன் விஷயத்திலும் குறை இல்லை; என் பாபாமேதான் காரணம் ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த

பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச் செய்த
ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானம் (மூலம் மட்டும்) மற்றும்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த
வ்யாக்யானம் (மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்)
(பகுதி - 20)

1-2-14. எந் தொண்டை வாய்ச் சிங்கம் வா என்று எடுத்துக் கொண்டு

அந் தொண்டை வாய் அமுது ஆதரித்து ஆய்ச்சியர்

தம் தொண்டை வாயால் தருக்கிப் பருகும் இச்

செந் தொண்டை வாய் வந்து காணீரே சே இழையீர் வந்து காணீரே

பொருள் – “கொவ்வைப்பழம் போன்ற இதழ்களையுடைய சிங்கக்குட்டி போன்ற
என மகனே வா” என்று அழைத்து இடுப்பில் எடுத்துக் கொண்டு, இடைப்பெண்கள்
அந்த அழகான கொவ்வைப்பழம் போன்ற வாயின் இதழில் ஊறும் அமிர்தத்தை
விரும்பி, தங்களுடைய கொவ்வை வாயாலே நெருக்கிப் பருகப்பருக மேன்மேலும்
சிவக்கும் இந்த கொவ்வை வாயினை வந்து பாருங்கள். சிவந்த
ஆபரணங்களையுடைய பெண்களே நீங்கள் வந்து காணுங்கள்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேச அவதாரிகை - திருக்கண்டத்தில் நின்றும்
திருப்பவளத்திலே பெருகுகிறார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசம் - (என் தொண்டையித்யாதி) ஆதொண்டை
போலே யிருக்கிற திருப்பவளத்தையுமுடையனாய் ஸிம்ஹக்கன்று போலே
கர்வத்தையுமுடையனா யிருக்கிற பிள்ளையை “என் பிள்ளை” என்று
அழைத்தெடுத்துக் கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாம் அழகிதாயிருக்கிற
தொண்டை வாயில் ஊருகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத் தங்கள் கோவை வாயாலே

இவனுடைய திருப்பவளத்தை நெருக்கிப் பருகப்பருக, பின்னையும் செந்தொண்டை வாயாயிருக்கிற ஆச்சர்யத்தை வந்து காணீரென்கிறார். சேயிழை - பக்தி ப்ரகாசகமான ஆத்மபூஷணம்.

மாமுனிகள் வ்யாக்யான அவதாரிகை - திருக்கழுத்தினழகை யநுபவித்த வந்தரம் திருப்பவளத்தினழகை அனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - திருக்கழுத்தின் அழகை அனுபவித்த பின்னர் திருவாயின் இதழின் அழகினை அனுபவிக்கிறார்.

மாமுனிகள் வ்யாக்யானம் - (என் தொண்டையித்யாதி) ஆதொண்டை போலே யிருக்கிற திருப்பவளத்தையும் ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே செருக்கையுமுடையனா யிருக்கிற இவனை என்னுடையவனென்று அபிமாநித்து வாவென்று அழைத்து எடுத்துக் கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாரும் அழகிய தொண்டை போலேயிருக்கிற திருவதரத்திலூருகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத் தங்கள் கோவை வாயாலே நெருக்கிப் பாநம் பண்ணுகிற. “தருக்கிப் பருகும்” என்றது, செருக்கிப்பருகு மென்னவுமாம். (இச்செந்தொண்டை வாயித்யாதி) இப்படி அவர்கள் பருகப் பருகப் பின்னையும் சிவப்பு மாறாதேயிருக்கிற இத்திருப்பவளத்தை வந்து காணுங்கோள்; சிவந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்.

விளக்கம் - (என் தொண்டை) - சிவந்திருக்கும் கோவைப்பழத்தைப் போன்று சிவந்த இதழ்களை உடையவனாய், சிம்மத்தைப் போன்று செருக்கு உடையவனாய் இருக்கிற பிள்ளையை, “என் மகனே” என்று அழைத்து எடுத்துக் கொண்டு இடைப்பெண்கள் எல்லோரும், இந்த அழகிய சிவந்த வாயின் இதழில் ஊறுகிற அமிர்தத்தை விரும்பி, அன்பினால் தங்களுடைய கோவை வாயாலே இவனுடைய இதழினை நெருக்கிப் பருகினர். இவ்விதம் பருகியதால் மேன்மேலும் சிவந்து போகும் கொவ்வைப்பழம் போன்ற வாய் இதழின் அதிசயத்தை வந்து காணுங்கள் (சேயிழையீர்) - அன்பின் வெளிப்பாடாகச் சிவந்து ப்ரகாசிக்கும் ஆபரணங்கள் அணிந்த பெண்களே நீங்கள் வந்து காணுங்கள்.

ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்